Napsal uživatel Milan Tesař
Středa, 05 Prosinec 2012 22:54

Po devíti letech vydal **Jaromír Nohavica** nové studiové album. Mezitím sice natočil několik koncertních desek (z toho jednu s úplně novými písněmi) a řadu drobností věnoval svým fanouškům zdarma, avšak až novinka ***Tak mě tu máš*** přímo vybízí k pozastavení nad písničkářovou tvorbou poslední doby. Skutečně se album dá přirovnat k legendárnímu Divnému století, jak tvrdily tiskové zprávy? Přečtěte si naši recenzi a reagujte v diskusi pod článkem.

Tak mě tu máš je první oficiální studiové album Jaromíra Nohavici po devíti letech. Neznamená to, že by od vydání alba ***Babylon*** (2003) zahálel. Naopak. Vydal koncertní záznamy ***Doma*** a ***V Lucerně***, publikoval zdarma šířené kolekce ***Pražská pálená***, Od Jarka pod stromeček a tři řady ***Vituálek***, ale především v roce 2008 vznikl ***Ikarus***. To byla sice koncertní nahrávka, nicméně obsahovala nové písně, a tak bychom ji měli považovat za regulérní řadové album (podobně jako když letos Radůza vydala sice živé CD s novými skladbami Ocelový město). Novinka Tak mě tu máš, nahraná v „provizorním studiu“ v Grandhotelu Prostějov, má mimochodem mnohem blíž k Ikarovi než ke studiovému Babylonu. Zatímco album z roku 2003 bylo totiž bohatě aranžované a podílela se na něm řada hostů (Ondřej Kabrna, Pavel Plánka, Karel Plíhal, Radel Pobořil, Vít Sázavský a další), novinka je mnohem komornější. Vedle Nohavicovy kytary a zpěvu na ní hraje výraznou roli polský akordeonista Robert Kuśmierski. Dále ve dvou skladbách písničkáře doprovází na piano Dalibor Cidlinský ml. a v jedné si na housle zahrál Nohavicův otec Jaromír starší. Podle tiskových zpráv má být právě on spojovacím můstkem s legendární deskou ***Divné století***, což je sice pravda, ale nic to nevypovídá o kvalitě alba.

Nohavicovy řadové desky z poslední doby jsem spíše obhajoval. Našel jsem si cestu k ***Mému smutnému srdci***, dodnes si velmi rád pouštím Babylon a Ikara – jakkoli některé písně přijímám s rozpaky – také beru. Otázka, zda je nejlepším písničkářovým albem ***Mikymauzoleum***, nebo Divné století, však trvá a asi dlouho trvat bude. Sám se řadím mezi „stoletáře“, i když svou nejoblíbenější Nohavicovu skladbu bych hledal na Mikymauzoleu (*Na zídce staré kašny*). A na tom nic nemění ani novinka Tak mě tu máš.

Nikoli tedy nejlepší, ale velmi dobré je nové Nohavicovo album, a to především ve vážnějších polohách. Obsahuje výrazné slogany („

*Kupte si hřebeny, blíží se všivé časy*
“), překvapivé použití různých vrstev jazyka (nepoetický výraz „
*frajer plochej*
“ v naléhavé písni
*Já chci poezii*
), typicky nohavicovské silné melodie (
*Koráb*
), zvukomalebné momenty („
*rachot řešet*
“) a na mnoha místech příjemnou souhru hlasu s akordeonem (naplno jsem si to uvědomil u „skandovaně šeptaného“ textu v závěrečné
*Z minula do budoucna*
.

Že některé písně melodií nebo náladou připomínají starší Nohavicovy skladby, nevadí. Každý písničkář má svůj rukopis a vyhnout se opakování nelze. A tak například v Jiné to nebude slyším
*Ježíška*
, v klenuté melodii
*Korábu*
jako by se odráželo
*Zítra ráno v pět*
a
*Kupte si hřebeny*
mi svou historizující atmosférou vzdáleně připomíná už zmíněnou „zídku staré kašny“. Opakuji, že tyto subjektivně vnímané podobnosti mi nejen nevadí, ale ve většině případů se mi líbí a vyvolávají ve mně pocit jistoty.

Jinak je tomu u písní, které mají být vtipné, případně jízlivé či aktuálně úsečné. Z nich je nejzajímavější
*www.idnes*
, vystavěné na kontrastu mezi vážnými, ale chladnými novinovými titulky a osobními glosami. Dojem kazí pouze „meningoková“ (správně „meningokoková“) infekce a vulgární slůvko v posledním verši.
*Telegram*
a
*Moskevskou virtuálku*
převzal písničkář ze sbírek svých krátkých písňových glos. Tam také měly zůstat; zatímco Moskevská virtuálka mi připadá v kontextu alba zbytečná, docela milý Telegram je příliš spojen s konkrétní „historickou“ událostí.
*U nás na severu*
je takřka hitový popěvek a další písničkářovo vyznání rodnému kraji, do Nohavicova repertoáru zapadá (v tomto případě včetně vulgárních slůvek), ale síly poetičtějších písní nedosahuje. Nejproblematičtějším momentem alba je však píseň hrůzostrašná píseň
*Dežo*
. Nechci se účastnit debaty, zda je to píseň rasistická, nebo „pouze“ kritická. Spíše mi vadí

vrstvení rýmů a slovních spojení, které nejsou básníka hodny, i kdyby jinde volal sebehlasitěji, že chce poezii.

Navzdory výhradám si myslím, že dobrá polovina písní z Tak mě tu máš má šanci zůstat řadu let aktuálních.
*Jiné to nebude*
,
*Zlo sedí v rohu*
,
*Minulost*
(přestože se slogan „pozvi mě dál“ až nápadně podobá Horáčkovu Stáří),
*Andělé*
(přes odhadnutelnost a schematičnost textu),
*Koráb*
,
*Z minula do budoucna*
,
*Já chci poezii*
i úvodní
*Řeka zapomnění*
– to vše jsou silné výpovědi, jaké od Nohavici čekáme. Poezie, kterou chce a kterou stále rozdává.

Psáno pro hudební web
Radia Proglas

---

Vydavatel: Jaromír Nohavica
Rok vydání: 2012
Žánr: folk
Celkový čas: 40:47 {desky *1171*}